



MAREN
DAMMANOVÁ

Amaris

S VĚTREM
O ZÁVOD

C P R E S S

Amaris

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Maren Dammannová
Amaris – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

MAREN
DAMMANNOVÁ

Amaris

S VĚTREM
O ZÁVOD

 P R E S S

Prolog

Taky to znáte?

Ty hrozné chvíle, kdy se člověk cítí jako ve vězení a všechno v něm křičí, aby utekl – jenže ho obklopují zdi, ty viditelné i ty neviditelné, a tak se nakonec musí podrobit svému osudu.

Před několika lety jsem udělala tu chybu, že jsem navštívila dražbu koní – ten druh, který přitahuje hlavně dražitele z jatek. A tam jsem je uviděla – nechtěné kobylinky a hříbata, šedivé stařečky, bývalé závodní koně, namačkané v ohradkách jeden na druhého. Nemilované, nepotřebné, vysloužilé. Bělmo jejich očí mě straší dodnes.

Tenkrát nebylo v mých možnostech některého z nich zachránit. Od té doby jsem se začala zapojovat do ochrany zvířat. A naštěstí jsem mohla na vlastní oči vidět a prožít mnoho příběhů, které nakonec vedly k nové šanci.

Tato kniha je věnována všem koním, na které žádný happy end nečeká.

Kapitola 1

Alice seděla skrytá v koruně stromu opuštěné ovocné zahrady, která sousedila s domem na Stříbrné ulici číslo 4, a obklopovala ji vůně třešňových květů. S povzdychem se opřela o kmen a vychutnávala si mírný vánek, který províval mezi větvemi a hladil ji po tvářích. Zhluboka nasála nádhernou vůni květů, která v ní probouzela vzpomínky na léto. Tady nahoře byl takový klid, všechny starosti jako by byly daleko a nezáleželo na nich. Vedle ní se malá sýkorka pilně zabývala svým hnízdečkem a nenechala se vůbec rušit její přítomností.

A přesto jí ani všechna krása toho jarního dne nedokázala rozptýlit od strašlivého zjištění, které dnes ráno obrátilo celý její život vzhůru nohama.

Hlavou se jí honilo spojení „rodinná záležitost“, bušilo jí zevnitř do spánků a způsobovalo jí prudkou bolest hlavy. Nic nebylo tak, jak si doteď myslela. Přesněji řečeno, celý její dosavadní život se rázem proměnil v iluzi.

Snesl se kolem ní jeden z růžových třešňových květů, lehounký a ničím nezatížený, jako kdyby jí chtěl poskytnout útěchu. Ale rychle jí zmizel z očí a Alice zůstala zase sama. A přitom dnešní den začínal tak hezky...

* * *

Krátce před šestou zamáčkla budík ještě pár vteřin předtím, než začal zvonit, což se jí jinak skoro nikdy nepodařilo. Po špičkách se vkradla do kuchyně, uvařila kávu a rozpekla v troubě housky. Zkoumavě si změřila prostřený stůl a usoudila, že všechno vypadá bezvadně. Dnes měla její maminka čtyřicáté narozeniny a Alice s ní chtěla ten významný den jaksepatří oslavit. Čtyřicet – to je přece jedinečný věk: člověk už měl své pevné místo na světě, zvolil si životní dráhu a založil rodinu. V jejím případě se však ta rodina skládala jen z nich dvou, protože žádné sourozence Alice neměla, o jejím otci její matka Týna nikdy nemluvila.

V pokoji nad kuchyní něco zašramotilo. Alice honem vytáhla z trouby lákavě vonící houstičky.

Ve dveřích se objevila Týnina rozčepýřená kudrnatá hlava.

„Dobré ráno,“ zamumlala a zívla. Před první ranní kávou si s touto jinak vždy dobře naladěnou veterinářkou nebylo radno nic začínat.

V poslední době měla Týna práce nad hlavu. Byla jednou z těch zvěrolékařek, které jsou tu pro své pacienty pořád. Třeba i ve tři hodiny ráno a o víkendech. Ale dnešní den bude patřit jen jim dvěma, na tom se jasně dohodly.

„Dobré ráno, mami,“ pozdravila vesele Alice, otřela si ruce do zástěry a padla mamince kolem krku.

„Co se děje?“ zeptala se Týna rozespale.

Alice se zazubila. „Jasně, ty ospálku, nedělej, že nevíš. Víím, že stárnutí není zrovna tvůj koníček, ale stejně: všechno nejlepší k narozeninám!“ A podala mamce balíček pečlivě zabalený do lesklého papíru. „To je pro tebe.“

Týna si rozbalila barevný hedvábný šátek a stříbrný řetízek s medailonkem. Opatrně ho otevřela a uvnitř objevila dětskou

fotografii Alice: drzého světlovlasého vrabčáka se světlemodrýma očima. Byl jí tehdy asi rok.

„Moje první fotka,“ dodala Alice trochu lítostivě. „Škoda, že všechny moje dřívější fotky se zničily při té havárii vodovodního potrubí. Ale napadlo mě, že takhle si mě můžeš nosit pořád s sebou, když tedy budeš chtít.“

Její matka krátce zaváhala, jako by chtěla něco říct, ale nakonec si to rozmyslela. Popadla Alici do náruče, pevně ji k sobě přitiskla a v očích se jí objevily slzy.

„Líbí se ti?“ zeptala se Alice.

„Obojí je nádherné, šátek i přívěsek. Moc ti děkuju, zlatíčko moje. Ani nevím, jestli si tě zasloužím.“

* * *

Později se šly projít s Bobbym kolem jezera. Mladý ovčák rozpustile dováděl na promáčených loukách kolem cesty.

Vítr jim foukal vlasy do očí, mraky se začaly pohybovat rychleji a kvapně houstly. Se smíchem a zabahněnými botami dorazily do Stříbrné ulice asi právě včas, protože šedivá oblaka zčernala a vypadalo to, že brzy začne pěkný liják.

Před jejich domem stálo zaparkované auto, a když se otevřely jeho dveře, vystoupil z něj dravý pták. Aspoň Alici to tak připadalo. Před ostrým, pátravým pohledem a špičatým nosem své babičky se Alice vždycky cítila jako malá myška na čerstvě pokoseném obilném poli. Ve chvíli, kdy se její vysoké kožené boty dotkly asfaltového povrchu, se na ulici rozhostilo bezvětří a znepokojivé ticho.

„Ahoj Týno, ahoj Alice,“ pozdravila dvojici tím svým chladným podtónem, ze kterého Alici naskakovala husí kůže.

Stará dáma pohrdavě namířila prst na zabahněné boty své dce-
ry a vnučky. „Nevypadáte moc dobře.“

„Ahoj mami, kde ses tady vzala?“ zeptala se Týna a její
úsměv vystřídal výraz chladný jako železo.

„To už nemůžu ani navštívit svou dceru? Chtěla jsem tě
překvapit, když máš ty narozeniny. Nebo snad překážím?“

Na ulici se opět zvedl vítr a kabát staré paní zaválal ve vzdu-
chu jako divoče tlukoucí křídla.

Bobby zakňoural a Alice mu konejšivě položila ruku na hla-
vu. Na zemi se rozprskla první dešťová kapka, potom druhá.

Vešly do domu a Alice osušila Bobbyho, který se navzdory
svým obvyklým soubojům s ručníkem choval až podivuhod-
ně klidně. Mladý pes totiž dovedl mimořádně citlivě vnímat
napjaté situace. Pak se Alice vytratila do kuchyně, aby posta-
vila na kávu. Dobrá každá minuta, kterou nebude muset trávit
s babičkou.

S konvicí v ruce vešla do obývacího pokoje a uslyšela babičku prá-
vě říkat její matce: „TY jsi byla v angličtině vždycky dobrá.
V tom se ti tedy rozhodně nepodobá.“

„To ani nemusí. Alice je zase dobrá v jiných věcech. Třeba
v němčině, biologii a taky ve sportech.“

„Ve sportech? S těmi z člověka nic pořádného nevyrostete.
Vždycky jsem ti říkala, že vůbec nevíš, do čeho se pouštíš...“

„Mlč už, mohla by tě slyšet.“

Alice si nejjistě odkašlala a hovor okamžitě ustal. Na rtech
její babičky se objevil předstíraný úsměv a ležérním kon-
verzačním tónem pronesla: „Káva, výborně. Já bych prosila
s cukrem.“

Alice sebou trhla, když prsty staré dámy, které tolik při-
pomínaly dravčí spáry, vyrazily kupředu a až příliš rychle jí

vytrhly šálek z ruky. Na dlaň jí vyšpláchla sprška horké kávy a páčila víc, než by měla. Alice mlčky civěla na babiččiny pečlivě pěstěné nehty v barvě prýstící krve.

„Nechceš babičce zahrát něco na klavír?“ zanotovala Týna a Alice okamžitě zrudla. Nechtěla.

Babička ji ale předběhla: „Ne, děkuji, já už hlasitou hudbu nesnáším. Dávám přednost tichu.“

Alice se bezradně dívala z jedné na druhou, kousala se do rtu a mlčela. Vzduch v pokoji stále houstl, napětí bylo čím dál hmatatelnější a připomínalo jí sopku krátce před výbuchem. Skoro se to nedalo vydržet. A potom se Alice dopustila té zásadní chyby, které měla ještě velmi dlouho litovat.

„Dobře, když chcete mít klid, tak já raději půjdu. Budu u sebe v pokoji. Když mě budete potřebovat, zavolejte mě.“

A právě tyto věty způsobily, že sopka vybuchla.

„Zůstaň tady!“ vykřikly její matka i babička současně. „Ano, bude to lepší. Tohle je rodinná záležitost.“

Týna byla náhle bledá jako stěna.

Alice měla neblahou předtuchu. „Co tím myslíte?“ zeptala se.

Její babička vstala tak kvapně, že káva znovu vyšpláchla na podšálek, a zamračila se na ni.

„Vždyť se jen podívej do zrcadla. Jak může být někdo tak slepý?“

„Nedělej to,“ zvolala Týna se zoufalou bezmocí v hlase. „Prosím!“

„Copak ses nikdy neptala, jak to, že máš jako jediná z celé rodiny světlé vlasy a modré oči? Prý jsi dobrá v biologii – a tohle je jednoduchá genetika. Ty do téhle rodiny prostě nepatříš! Nejsi moje vnučka a taky nejsi dcera svojí matky. Jsi adoptovaná.“

„Matko!“ vykřikla Týna a popadla Alici za ruku.
Ta se jí ale zděšeně vytrhla. „Je to pravda, mami?“
„Alice, o tom si pak promluvíme v klidu...“
Ale to už k ní byla Alice otočená zády a utíkala z pokoje.

* * *

A teď seděla tady v koruně stromu, sledovala ptáčka, jak pilně buduje hnízdo pro svá ptáčata, a za čelem cítila rudý závoj vzteku a zklamání.

Děšť pomínul a mraky udělaly místo nádhernému jarnímu dni, ale kmen stromu byl ještě vlhký a kluzký. I ta větev, na které seděla, jako by se s ní houpala. Připadala si jako loď uprostřed bouře. Kolem ní se srážely vlny zoufalství a Alice měla pocit, jako kdyby se v nich topila. A v dohledu široko daleko žádný záchranný člun. Mezi listím zahlédla, jak se na nebi objevila duha, ale najednou jí připadala jako posměšek. Po tvářích se jí kutálely slzy. Docházelo jí, že nic nebylo tak, jak se zdálo. A navíc – a to bylo ještě mnohem horší – že už to tak ani nikdy nebude.

Sýkorka si vedle ní poskočila s malou větvičkou v zobáčku.

„Vykašli se na to,“ zašeptala ptáčkovi, který se polekaně zarazil a sledoval ji s nakloněnou hlavičkou. „Na tomhle světě není nic nastálo.“

* * *

Toho osudného dne se Alice vrátila domů až hodně pozdě. Na Stříbrné ulici už svítily lampy a na příjezdových cestách parkovala auta lidí, kteří se vrátili z práce.

V rozsvícených oknech viděla sedět rodiny u večeře nebo před televizí, zatímco ona sama bloumala po chodníku a měla pocit, že ji matka podvedla. Mrzelo ji, že se to stalo zrovna v den Týniných narozenin, ale ani to nemohlo omluvit, co před Alicí celé roky zamlčovala: že Alice není její.

Když přišla k domu číslo čtyři, vytáhla zpod volné dlažební desky náhradní klíč a tiše si odemkla dveře. Po špičkách se plížila setmělou chodbou ke svému pokoji.

„Alice?“ Světlo se rozsvítilo a Alice sebou trhla. Před ní stála její matka v noční košili, nenalíčená a bledá. Oči měla celé oteklé, očividně plakala.

„Pojď si promluvit. Prosím.“

„Ne. Dneska ne.“

„Všechno mě to přišerně mrzí. Já...“

Ale Alice se jen protáhla kolem ní. Nebyla připravená o tom mluvit. Ještě ne.

* * *

A taky další dny se své mamce klidila z cesty. Po škole běžela rovnou do pokojíčku, lehla si do postele se sluchátky na uších a pracovala na domácích úkolech. Hudba jí pomáhala soustředit se na práci a zapudit vzpomínky na babiččinu návštěvu. Písně Eda Sheerana, Shawna Mendese, Toma Walkera a hlavně You Need to Calm Down od Taylor Swift, kterou nechávala hrát ve smyčce celé hodiny v kuse, ji postupně uklidňovaly.

Později odpoledne chodila většinou běhat s Bobbym, aby si trochu utřídila všechny myšlenky, co se jí honily hlavou. Bobby jako by vycítil, že je nešťastná, a celou dobu jí poslušně klusal u nohy, aniž by zatahal za vodítko.

Těžko říct, jestli za to mohlo všechno to hloubání, pizza s mořskými plody od jejího italského oblíbence Giovanniho, nebo prostě jen náhoda – ale asi za dva týdny musela zůstat v posteli kvůli žaludečním potížím.

Klid na lůžku jí pomohl udělat si v hlavě jasno a ona konečně dospěla k rozhodnutí: zjistí, kdo jsou její biologičtí rodiče. Potřebuje zjistit, kým opravdu je a kde má kořeny. Jenže uskutečnit takový plán nebude nic jednoduchého. Věděla, že si nejdříve musí promluvit s mamkou.

V pátek večer jí proto šla pomoci do kuchyně, tedy tam, kde se Týna cítila nejlépe, protože vaření byl její velký koníček. V posledních dnech si vyměnily sotva pár nejnütnějších slov a Týna měla očividně radost, že za ní Alice přišla. Alice dlouho nečekala a pustila se do ožehavého tématu: „Mami, ráda bych se dozvěděla víc o svém původu. Jsou nějaké možnosti?“

Týna položila kuchyňský nůž a zamýšleně si ji prohlížela. „V podstatě by mělo být možné se k těm informacím dostat. Myslím, že s mým souhlasem můžeš nahlédnout do dokumentů i před šestnáctými narozeninami,“ odpověděla. „Určitě s tím nechceš ještě chvíli počkat?“

„Ne!“ Asi to znělo ostřeji, než měla v úmyslu, ale Alici rozčilovalo, že se s ní jedná jako s malou holkou.

„Dobře, tak já nám domluví schůzku na úřadě.“ Její matka popadla další bramboru a oloupala ji tak zuřivě, že z ní prakticky nic nezbylo.

* * *

Za psacím stolem na úřadě seděla starší paní s kovovými brýlemi v pletené vestě. Věcně, ale přátelsky Alici vysvětlila, že

se jednalo o tak zvanou anonymní adopci. „To znamená, že biologická rodina o vás nedostala žádné informace. Proto tě tvá biologická matka nemohla nijak kontaktovat.“

„A můžeme naopak kontaktovat my ji?“ zeptala se Alice a na svou adoptivní matku, která seděla vedle ní, se přitom raději nepodívala.

„Bohužel ne. Vyjádřila jednoznačně své přání zůstat v anonymitě, a to musíme respektovat.“ Soucitně se na Alici podívala přes okraj brýlí. „S tím nic nenaděláme.“

Někdo zaťukal na dveře. Vstoupil mladý muž se stohem papírů. „Omlouvám se za vyrušení. Kam přijde tohle, paní Schreiberová?“ zeptal se a na poslední chvíli vybalancoval v náruči horu pořadačů, které se povážlivě naklonily.

„Ty patří do archivu. Počkejte, já vám pomůžu. Dejte mi chvilíčku, hned jsem u vás,“ obrátila se k Alici a její matce.

Sotva úřednice odešla z místnosti, Alice vyskočila a oběhla psací stůl. Bez váhání popadla myš a otevřela v počítači složku, kterou paní Schreiberová právě zavřela.

„Co to děláš?“ vyjekla zděšeně její matka, ale Alice jí nevěnovala pozornost. Rychle prohledávala složku, až našla, co hledala: jméno své biologické matky. Ráda by si ve zprávě přečetla víc, ale už slyšela blížící se kroky. Zavřela dokument a honem skočila zpátky na židli – právě včas, než se do místnosti vrátila paní Schreiberová.

Teď pro změnu vyskočila její matka. Na čele se jí leskly kapky potu. „Moc vám děkujeme za pomoc. My už asi půjdeme.“

Paní Schreiberová si posunula brýle výš na nos a skepticky si ji prohlížela. „Pošlu vám všechny dokumenty, které budu moct, paní Winklerová.“

Alice s Týnou za sebou rychle nechaly dlouhou chodbu a pospíšily si na parkoviště k autu. Okna šedivé betonové budovy jako by na ně vyčítavě zírala a Alice se zabořila hlouběji do sedadla, přála si být neviditelná. Teprve když vjely na křižovatku s hlavní silnicí, dovolila si její matka hlasitě oddechnout úlevou.

„Alice, málem nás při tom chytili. To od tebe byla ale hloupost!“

„Možná. Ale co tak hrozného by se nám mohlo stát?“

„Ty jsi ale paličák.“ Matka na další křižovatce zatočila, zastavila před cukrárnou a vypnula motor. „No? A co jsi tedy vypátrala?“

„Jmenuje se Andrea Millerová.“

„Aha.“

„Jo, já vím. Je to časté jméno. Najít ji nebude lehké. Ale stihla jsem přechíst i jméno nemocnice, kde jsem se narodila. Je to Městská nemocnice svaté Marie v Koruně.“

* * *

Získané informace Alici v pátrání příliš neposunuly, ale o dva dny později dorazil slíbený e-mail od paní Schreiberové. A ten obsahoval zprávu o adopci. Alicin otec byl uveden jako neznámý, ale na jednom místě se její biologická matka zmínila, že by to mohl být učitel jízdy na koni z podhůří Taunusu, se kterým se seznámila na jedné letní slavnosti.

Alice začala bádát se vši vážností. Dam jménem Andrea Millerová byl opravdu nespočet a najít tu pravou bylo zcela beznadějně. A tak se nakonec rozhodla soustředit raději na otce.

Celé noci trávila před počítačem, poháněná zvědavostí, která v ní probouzela bojovného ducha. S puntičkářskou přesností procházela všechny internetové stránky, které měly cokoli společného s koňmi a pohořím Taunus, pročítala profily všech možných učitelů jezdeckví na sociálních sítích a vyhodnocovala získané informace. Několikrát už to málem vzdala. Ale potom, jednou uprostřed noci, konečně narazila na zlato. Na Facebooku objevila profil pána jménem Oliver Bernstein, který vedl jezdeckou školu nedaleko Koruny. Jeho fotografie jí odhalila atraktivního muže po čtyřicítce s modrýma očima a světlými vlasy. Sám na svém profilu mnoho příspěvků nepostoval, ale rád sdílel články na téma drezury a výcviku koní. Že to musí být její otec, poznala Alice najisto podle jeho úzkého obličejce a dolíčků ve tvářích; chyběly mu už jen pihy, které zdobily její nos.

Alice zírala na obrazovku jako zkoprnělá a prohlížela si svého otce. V krku měla knedlík a v hlavě tisíc otázek.

* * *

O tři měsíce později

Regionální vlak zastavoval na každém malém nádražičku. Alice se dívala z okna a před očima se jí odvíjely obrazy jako nějaké přeludy, které se vynořovaly z ničeho a hned nato se zase rozplývaly ve stínech. Zelená krajina přerušovaná lesy a vesničkami, navlečenými jedna za druhou jako perly na nekonečné šňůrce. Za hodinu bude stát před svým otcem. Mužem, kterého za celý život nepoznala a se kterým si doteď jen několikrát telefonovala.

Alice se otrásla a zachumlala do bundy. Den se chýlil ke konci, a přestože léto už bylo skoro na vrcholu, byla jí hrozná zima. Odjakživa byla zimomřivá, ale tenhle chlad vycházel zevnitř. Nervózně oškrábávala nehtem lak z kraje okna. To čekání ji přivádělo k šílenství.

Její otec byl v naprostém šoku, když mu před třemi měsíci poprvé zatelefonovala. Vůbec o ní nevěděl, ale na lásku na jednu noc z té letní slavnosti si vzpomínal. Následoval test otcovství. Vyšel pozitivně.

Oliver ji pozval, aby u něj strávila prázdniny, a po dlouhých debatách nakonec Týna s jeho nabídkou souhlasila.

Alice trvala na tom, že se s otcem sejde sama, ale teď, když už se setkání blížilo, jí přepadaly pochybnosti, jestli to bylo správné rozhodnutí. Třeba bude její otec očekávat někoho mimořádného, ale přijede jen ona – umíněná puberťačka, která střídá záliby jako ponožky. Vybavila si své lekce voltize – to byla jediná opravdová vášeň, kterou doteď našla. Vypracovala se až do výkonnostní třídy L, ale všechno skončilo tou nehodou před dvěma roky. Že její otec musí vlastnit zrovna koňské stáje s jezdeckou školou, jí připadalo jako výsměch. Protože tenkrát sama sobě přísahala, že s koňmi nechce mít už nikdy nic společného.

Vlak zpomalil a vjel na další malé nádražičko. Na pastvině za železnicí Alice zahlédla několik klisen s hříbaty a ten pohled ji současně zahřál a zamrazil u srdce.

Na široké nádražní tabuli stál nápis Bukovina. Alice vyskočila. Tohle byla její stanice! Kvapně stáhla kufr na zem a vlekla ho k východu. Dveře se otevřely a ona nervózně vystoupila z vlaku.

Kapitola 2

Na nástupišti stál jen jediný člověk, ale i kdyby jich tu byly stovky, Alice by svého otce poznala okamžitě. Vypadal přesně jako na fotkách a úplně všechno z jeho podoby jí připomínalo sebe samu: úzký obličej, vzpřímené držení těla, postava sportovce. Rychlým krokem vykročil k Alici s úsměvem tak širokým, že mu sahal skoro až k uším.

„Ahoj Alice!“ zvolal vesele. „Jsem tak rád, že jsi tady.“

„Ahoj Oliver. Ráda tě poznávám.“ Alice nejistě postavila kufr na zem a zdvořile natáhla k otci ruku. Oliver ale rozpřáhl náruč a bez otálení ji k sobě přitáhl. Stiskl ji tak, že málem nemohla dýchat, a zamumlal přitom radostně: „Vítej v Bukovině v našem krásném Taunusu!“

Trochu ji od sebe odtáhl, prohlédl si ji a znovu ji objal. Modré oči se mu najednou leskly a on se nahlas smál: „Promiň, já se hrozně snadno dojímám. Mám prostě neskutečnou radost, že tě vidím!“

V tu chvíli se i v Alici konečně uvolnilo napětí, do očí jí vyhrkly slzy a dojatě mu zavrtala obličej do ramene.

„To nic, holčičko,“ konejšil ji Oliver a něžně ji poplácával po zádech, ale Alice jasně slyšela, jak se mu třese hlas.

Po chvíli se konečně pustili a začali si jeden druhého prohlížet. Oliver měl milý úsměv, který ještě prohlubovaly doličky v jeho tvářích. Jen jeho vůně byla Alici cizí – tvořila ji směsice sena a vody po holení s vůní moře. „Určitě nám spolu bude báječně! Cesta byla dobrá?“

„Ano, všechno v pohodě.“

„Tak to je dobře. Pojď, pojedeme na statek. Můžeme si v klidu popovídat u večere. Máme toho tolik co probírat!“ Vzal Alici kufr a vykročil k východu. Venku na ně čekal Jeep.

„Super kára,“ ocenila polohlasně Alice a pohladila ukazováčkem černý lak notně postříkaný od bláta.

„Tady se hodí. Na zdejší cesty potřebuju pořádnou čtyřkolku.“

Alice pochopila velmi brzy, jak to její otec myslel. Sotva opustili malé městečko, zatočil na prašnou polní cestu. Auto rachotilo po nerovném povrchu a vezlo je kolem oplocených pastvin, které od sebe oddělovaly bíle natřené dřevěné ohraďdy. Potom se přiblížili ke skupince stavení a projeli dřevěnou bránou, již korunovala tabule vítající příchozí. Krátce nato Oliver zastavil auto před starým kamenným domem s průčelím porostlým mechem.

„Vítej na statku Buková hora!“ pravil hrdě. Statek byl očividně dobře udržovaný a hezky zařízený. Alici zavanula do nosu vůně sena, slámy a koní a probudila v ní intenzivní vzpomínky. Většina z nich byla moc krásná, ale potom tu byl ten incident z voltiže, který ležel na všech ostatních jako černý stín.

„Většina mých koní je cvičená na drezuru,“ vysvětloval Oliver, když vytahoval z auta její kufr. „Dříve jsem taky hodně skákal, ale ty divoké časy jsou už pryč.“

„O drezuře toho vím asi stejně jako o jaderné fyzice.“ Alice se z opatrnosti ještě vůbec nezmínila o tom, že umí obstojně jezdit na koni. Ale i když mezi hodinami voltiže docházela i na výuku klasické jízdy, drezura jí byla skutečně cizí. Otočila se kolem dokola a nasávala do sebe atmosféru jezdeckého statku.

Nejraději by běžela Bukovou horu hned pořádně prozkoumat, ale Oliver ji vedl rovnou do domu.

„Pojď dál, určitě máš hlad.“ Podržel jí těžké dubové dveře. Dům byl uvnitř zařízený jednoduše, ale útulně. Starožitný nábytek z masivního dřeva, tlusté, měkké koberce. Na několika komodách a skříňkách zahlédla Alice poháry a medaile. V pokoji pro hosty stála pěkná, moderní manželská postel s hezkým bílým nočním stolkem s lampičkou, skříň se zrcadlovými dveřmi a malý psací stůl. Úzké dveře vedly do vlastní koupelny. Stěny byly vymalované teplým broskvovým odstínem a zdobené vkusnými černobílými fotografiemi koní. Ve vzduchu se ještě vznášel slabý pach barvy.

„Přijď do kuchyně, až se tu trochu zařídíš,“ řekl Oliver a nechal ji v pokoji samotnou.

Alice vyhrabala z kufru nabíječku a připojila ji k telefonu. Poslušně napsala mamce textovou zprávu, v koupelně se opláchl a vrátila se do jídelny, kde stál ohromný stůl s kostkovaným ubrusem. Vedle v kuchyni to zařinčelo.

„Krucinál!“ uslyšela zaklít otce a na chvíli se jí zastavilo srdce, než se ozvalo: „Já se z té zatracené věci jednou zblázním.“

Odpověděl mu jiný hlas: „To je už potřetí za dva týdny, co se rozbila. Není už čas pořídit novou troubu?“

„Ne, zítra ji opravím. Za to určitě může to topné těleso.“

„Dobře, když myslíš. Musel jsem improvizovat, tak jsem vám připravil večeri venku.“ Ve dveřích do kuchyně se objevil mladík zhruba stejně starý jako Alice. Spolu s ním zavanula do jídelny mírná vůně skořice a hřebíčku.

„Ahoj, já jsem Ben,“ představil se. Mluvil s americkým přízvukem.

Alice si chlapce zvědavě prohlížela. Měl krátké hnědé vlasy, zelené oči s jiskřičkami a drzý obličej. V elegantním oblečení, které se sem na venkov vůbec nehodilo, se začala okamžitě cítit nepříjemně.

Ben měl na hlavě béžový kovbojský klobouk, jehož šikmo dopředu nakloněná krempa mu zakrývala polovinu čela. Alice si ho změřila od hlavy až k podlaze, kde se její pohled zastavil na křiklavě žlutých holínkách.

„Já... já jsem Alice,“ zakoktala, protože ji ta zvláštní obuv úplně vyvedla z konceptu.

„Hezké jméno.“

„Díky. Dostala jsem ho k narozeninám.“

Ben se na ni široce usmál. „Takže jsi i pohotová. Jídlo je hotové. Půjdeš se s námi najíst ven?“

Alice zaraženě následovala Bena a jeho skořicovou vůni ven na setmělý dvůr. Stál tam gril na dřevěné uhlí, vedle něj lavice, skládací židle a malý stolek.

„Původně měly být lasagne se salátem, ale bez trouby se špatně zapéká. Takže máme grilované kukuřičné klasy a pikantní vepřové v přírodním střívku.“

„Co prosím?“

„Prostě klobásky.“ Ben se zasmál: „Promiň, to měl být vtíp. A kdyby ses divila tomu mému přízvuku, pocházím z Kalifornie. Ale moji prarodiče se v osmdesátých letech přestěhovali

do Frankfurtu. Proto všichni mluvíme docela dobře německy. Táta ti určitě říkal, že studuju na trenéra koní.“

Tón jeho hlasu měl v sobě něco zemitého, něco, co připomínalo lesní půdu pokrytou jedlovým jehličím, hebkou, a přece pevnou. Alice se rozpačitě podívala na otce, který se přehraboval grilovacími kleštěmi ve žhavých uhlících, a vyhýbavě odpověděla: „Zatím ne. Ale teď to bude jiné, když se budeme vídat častěji.“ O tom, jak moc ji Kalifornie vždycky lákala, před Benem pomlčela: odehrávalo se tam snad deset jejích oblíbených knih o koních a také ranč legendárního Montyho Robertse přece ležel na západním pobřeží USA.

Kromě žhnoucích uhlíků byla na dvoře tma. Jen tu a tam se z některé stáje ozvalo hrabání kopyta, něco zachrastilo ve stodole nebo zarachotila okenice.

Alice si připadala, jako by se ocitla v úplně jiném světě plném záhad a neznáma. Přesto si musela přiznat, že ji čerstvý chladný vzduch, třpytící se hvězdy a zdejší staré budovy naprosto fascinují. Zato Benova přítomnost ji znervózňovala způsobem, který si nedovedla vysvětlit.

„Erik už dneska nepřijde?“ zeptal se Ben, když se Oliver posadil k nim, a posunul si na talíř další grilovanou klobásku.

Oliver povytáhl obočí a jako by dal Benovi nějaké znamení, kterému rozuměli jen oni dva. „Ne, nemá čas.“

Alice si všimla, že mu ta otázka byla nepříjemná, a přepadla ji zvědavost. „Kdo je Erik?“

„Můj táta.“

„Takže můj děda? Ten tu taky bydlí?“

„Jo. Vlastně ne.“ Oliver si na talíři hrál s klobáskou tak dlouho, až mu kousek spadl na zem. „Tím chci říct, že momentálně bydlí v jednom penzionu ve vsi.“

Oliverova náhlá zamlklost byla skličující, a tak se Alice rozhodla, že se nebude dál vyptávat. Kromě toho ji znervózňoval Ben, který po ní neustále pokukoval. Ten kluk jí připadal trochu jako návštěvník z jiné doby. Ty jeho žluté holínky a kovbojský klobouk, to byla tedy móda! Ale pravda byla, že sem zapadaly a dodávaly Benovi jakousi ležérnost.

Pak si Alice prohlédla Olivera. Byl jí na první pohled sympatický, líbilo se jí jeho příjemné, klidné chování a hezký, hluboký hlas.

„Statek a koně ti ukážu až zítra v poledne,“ přerušil ticho Oliver. „Brzy ráno musíme odjet na jednu aukci. Budou tam dražit pár dobrých koní, kteří by se mi hodili do jezdecké školy. A napadlo mě, že by tě to taky mohlo zajímat. Co tomu říkáš? Kdyby se ti nechtělo, pořád to můžu zrušit.“ A pak, jako by to byl ten nejlepší argument, dodal: „Ben pojede taky.“

Alice se trochu zakabonila. Raději by měla tátu jen pro sebe a pomyslení, že bude Ben neustále s nimi, ji trochu rozčilovalo. Ale dokázala se opanovat. Nechtěla jim přece kazit zábavu hned od prvního dne.

„Jasně,“ odpověděla. „Bez problému. Ráda pojedu s vámi.“

„Týna mi řekla, že už jsi taky jezdila na koni.“

Alice zčervenala. Tohle téma by nejraději zametla pod koberec. Aspoň zatím.

„Jo, jezdila. Trošku. Ale to už je dávno,“ odvětila proto vyhýbavě. „Od té doby už jsem s koňmi vůbec nepřišla do styku.“

Ben si otřel pusou do rukávu a zazubil se. „Tak to se tady rychle změní.“ Hravě ji štouchl do boku, ale Alici jeho nečekaný dotyk vylekal a trhla sebou. V místě, kde se jí dotkl, ji mravenčilo. Oliver postavil na stůl svíčku na odpuzení

komárů, jejíž plamínek se mihotal ve větru a ještě prohluboval stíny v Benově obličejí. Dodávalo mu to něco tajuplného, co zároveň působilo nepřístupně.

Zaklonil se na skládací židli a zadíval se do nebe. Alice udělala totéž. Nad jejich hlavami zářily tisíce hvězd jako třpytivé diamanty. Svítily tady podstatně jasněji než ve městě. Rozeznávala mezi nimi souhvězdí Kassiopeia a Velký vůz.

Ben si povzdychl. „Krása, že? Ale na noční obloze vždycky nejlíp poznám, že nejsem doma.“

Alice si pohled na jasné noční nebe vychutnávala. V létě často sedávaly s maminkou na balkóně a filozofovaly o všem, co je jen napadlo.

„Vážně je to takový rozdíl? Vždyť Kalifornie leží taky na severní polokouli.“

„Ano, ale ne stejně vysoko. Je tam prostě všechno jinak.“ Ukázal na skupinu hvězd těsně nad obzorem: „To je souhvězdí Štrelce. V Kalifornii je v létě vysoko na nebi a je dobře vidět.“

Alice sledovala Benův pohled, když ukazoval na hvězdy a vysvětloval jí další rozdíly. Uvědomila si, že s někým jako on se ještě nikdy nesetkala. Choval se nenuceně a přirozeně a nebyl povrchní a průhledný jako většina kluků z její třídy. A taky očividně miloval přírodu a zvířata stejně jako ona.

* * *

Později doprovodil Oliver Alici do jejího pokoje. „Ručníky máš připravené v koupelně a v nočním stolku máš lahev vody. Budeš potřebovat ještě něco?“

Alice zavrtěla hlavou. „Díky, myslím, že mám všechno.“

„Jsem opravdu moc rád, že jsi tady.“

„Ano. Já taky.“

Oliver se na ni podíval tak nějak váhavě, za jeho přátelským úsměvem se dal vycítit nějaký stín, jako by ho něco trápilo. „Nikdy, nikdy by mě ani nenapadlo, že mám dceru.“

Alice zbystrila. Něco na způsobu, jakým to řekl, znělo jaksi strojeně, jako kdyby původně chtěl říct něco úplně jiného.

V noci pak ještě dlouho ležela v posteli a rozebírala v duchu své první setkání s Oliverem. Připadal jí současně důvěrně známý, a přitom tak cizí. Vždycky pro ni bylo obtížné se někomu zcela svěřit. Co se jí přihodila ta věc při voltíži, nedůvěřovala už nikomu a ničemu. A potom co se tak znenadání dozvěděla, že je adoptovaná, opustily ji i poslední zbytky důvěry v druhé.

* * *

Pastviny vlhké rosou hladily první sluneční paprsky a nořily celý statek do zvláště neskutečného světla. Vedle hezkého hrázděného domu byla stodola a kurník. V pravém úhlu k nim stály jezdecké stáje, z nichž vycházelo hlasité ržání a tlumený rachot připomínající burácení hromu.

„Co to bylo?“ zeptala se překvapeně Alice.

„To je Gordon, náš hannoverský valach. Ví na minutu přesně, kdy se podává snídaně, a jakmile se krmení opozdí, začne být neklidný,“ vysvětlil jí Ben schovaný za kupou sena, kterou nesl před sebou. „Normálně k němu chodím o půl hodiny dříve. Gordon byl dost těžký případ, tvůj táta ho taky koupil v jedné dražbě, bylo to zvíře v nouzi, které potřebovalo zachránit. Ale pod sedlem je jako splněný sen. Tady, podrž